

ליל שבת קודש פרשת במדבר ה'תשנ"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ד, המדבר מעבודת התפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע, שעיקר התחברות ודביקות להשם יתברך הוא על-ידי התפלה, כי התפלה הוא שער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם אשתמודעין ליה, כי תפלה היא מלכות, כמו שכתוב (תהלים ק"ט) "ואני תפלה"; ותפלה-לשון התחברות, כמו שכתוב (בראשית ל): "נפתולי אלקים נפתלתי", תרגומו: 'לשון התחברות', ובשביל זה על-פי-רוב כשאדם מתפלל נופלים לו מחשבות של גדלות, כי התפלה, הינו בחינת מלכות, בחינת אני, היא בגלות בתוך מלכות הרשעה, כמו שכתוב (יהוקאל א): "ואני בתוך הגולה", וכשהיא רוצה לצאת, אזי מתאחות בה מלכות הרשעה היינו גדלות, שגדלות היא ממלכות הרשעה, שרוצה להתגדל ולמלך, וזה שמתפללים בכח, בזה נותן כח בתפלה להתחזק כנגד מלכות הרשעה לצאת מגלותא (תהלים ס"ח): "תנו עז לאלקים על ישראל גאותו" כד הגאון, היינו מלכות הרשעה, גוברת על ישראל, התיקון לזה - שתתפללו בכח, ותחזקו את אלקים, היינו בחינת אני, וזה (דברים ח): וזכרת את ה' אלקיך, כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל, פירוש, שעל-ידי הכח תתקן את אשת-חיל, בחינת מלכות, וזה פירוש: 'למקני נכסין' (היינו תרגום של לעשות חיל-למקני נכסין) פירוש, כי המלכות כד איחי בגלותא אזי אומרת: "אל תראוני שאני שחרחרת" (שיר-השירים א), כי היא מלובשת בלבושין אוכמין, בלבושין דקליפין ומכסה בהם (משלי כ"ז), כי היא קן דילה, וכד אדם מתפלל בכח ומוציא אותה מגלותא, מכסוין דילה, ונעשית קן להקדוש-ברוך-הוא, וזה פירוש: 'למקני-לשון קן, נכסין-לשון כסוין, ועיקר כונתך יהיה, שתתקן השכינה כדי לזווג עם בעלה, למען הקים את בריתו-הקמת הברית רמו לזווג, כי מתחלה צריך אתערותא דלתתא, היינו תיקון השכינה, וכשהשכינה מתלכשת בלבושין נהירין: 'חזור סומק ירוק', בחינת אבות, והיא בחינת שבועה, בחינת שבועה (ע' זוהר וישב קפא) ונעשה כאילו עכשיו נשבע לאבות, וזה: אשר נשבע לאבותיך כיום הזה-כיום הזה דיקא, נמצא על-ידי תפלה בכח נתחדש השבועה לאבות, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה ברור, שעיקר הדביקות וההתקרבות של האדם אל השם יתברך הוא על ידי התפילה, כי אי אפשר לאדם לנתק את עצמו מתוקף גשמייתו וחומריות אלא על ידי התפילה, שישפוך את כל לבו בתמימות ופשיטות גמור לפני השם יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וכל מה שאדם מרבה בעבודה קדושה זאת, כך זוכה לדבק את עצמו בו יתברך, עד שזוכה ליכנס בהיכלא דמלכא ולדבק את עצמו בו יתברך באמת, אבל צריכין על זה עקשנות עצומה, כי בוודאי בתחילה לא רואים שום דבר, ונדמה לאדם כאילו לא שומעים אותו כלל, וכאילו לא צריכין אותו מלמעלה, ונופל בו כל מיני מחשבות של ייאוש וחלישות הדעת, אבל אם יהיה עקשן גדול, ולא יסתכל על מחשבות אלו, רק ירבה בתפילה והתבודדות בקביעות עצום בכל יום ויום, אזי סוף כל סוף יזכה לראות בישועת ה', איך הקדוש ברוך הוא יקרב אותו לעבודתו באמת, ויזכה ליכנס בהיכלא דמלכא ולהתענג על נועם זיו השכינה.

והנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו סוד נורא ונפלא מאד, שהוא סוד התפילה, כי כשאדם נכנס בתוך התפילה, הוא זוכה להתגלות המלכות, היינו ליכנס בתוך מלכותו יתברך, עד שזוכה להרגיש איך שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ורק מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא מנהיג את כל הבריאה כולה, ואין עוד מלבדו כלל, כי התפילה היא בחינת מלכות, בבחינת (תהלים ק"ט) ואני תפילה, אני הוא המלכות, כי כל ה"אני" של האדם הוא גילוי שכינתו יתברך, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ב) שמה שנקרא אצל האדם "אני" הוא רק עצם נשמתו שהוא חלק אלוך ממעל ממש, כי מהו האדם לגמרי? הלא הוא חתיכת עפר, קרוץ מחומר, שניתן בו נשמה קדושה, חלק אלוך ממעל, מרום גבהי מרומים, ועיקר החיות שבתוכו הוא רק מהנשמה, היינו מהאלקות שיש בתוכו, כי בלי זה לא היה לו שום חיות כלל, נמצא שבשעה שאדם מדבר מ"אני", הוא מדבר מהאלקות שמחיה ומהווה ומקיים אותו, רק כל זמן שאדם הוא בקטנות המוחין, אזי ה"אני" הזאת הוא בגלות אצלו, בבחינת (יהוקאל א') ואני בתוך הגולה, כי כל זמן שלא זכה להרגיש אמתת מציאותו יתברך החופף עליו תמיד, הוא בתוך גלות עמוק מאד, ונדמה לו כאילו יש לו איזה בחינה של "אני" בלתי אמתת מציאותו יתברך, אבל באמת זה רק דמיון בעלמא, שבא מחמת גלותו בין התאוות והמדות רעות, וזה מה שמכנים בו מחשבות של ישות וגיאות, כאילו יש לו איזה ישות ומציאות בזה העולם, וכאילו מגיע לו כבוד וגדולה, ואזי הוא תחת מלכות הרשעה, אבל מיד שאדם מוסר נפשו בתפלתו, ומתפלל בכח גדול, ומבטל ישותו בתפלתו, אזי התפילה מחבר ומדבק אותו בו יתברך, ולאט לאט ה"אני" שלו מתבטל לגמרי,

ונהפך ל"אין" סוף, כי תפילה הוא מלשון התחברות ודביקות, בבחינת (בראשית ל') נפתולי אלקים נפתלתי, ותרגומו לשון התחברות, כי התפילה מחבר ומדבק את האדם בו יתברך, עד שמתחיל להרגיש אלקותו יתברך החופף עליו תמיד, ואז יוצא מהגלות שלו ומתחיל לראות אלקותו יתברך המאיר בכל הארץ.

והנה כל מה שאדם זוכה לעסוק בתפילה, כן נמהר מחשבתו ולבו מכל מיני מחשבות של ישות וגיאות, כי בכל תיבה של התפילה, נכנס בו אמתת מציאותו יתברך, וממילא נדחה הישות והגיאות שלו, כי כשהקדוש ברוך הוא נמצא כאן, הלא "אני" אין כאן כלל, רק כל ה"אני" שלי הוא "אין", שהוא אור האין סוף ברוך הוא, ומה שייך להיות לי מחשבה של ישות וגיאות, וזהו עיקר שלימות התפילה, שהאדם לא ירגיש עצמו כלל בשעת התפילה, רק ידמה שהוא עומד בהיכל המלך ואין נמצא שם אלא המלך לבד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג"ה), ופעם אמר רביז"ל שאדם יכול לבא לדביקות כזו בתוך תפילתו עד שיכול לומר יהי רצון מלפני... היינו שיזכה לביטול ודביקות כזאת בתוך תפילתו עד שירגיש שאין הוא מתפלל כלל, רק כביכול הקדוש ברוך הוא מתפלל בתוכו, כי הלא הוא בעצמו אינו כלום, רק נכלל לגמרי באין סוף, ומיד שאדם זוכה לביטול כזה, בודאי אינו חושב מאחרים כלל, ואינו דואג אולי יקחו ממנו איזה כבוד וגדולה, כי אין לו מחשבות מאחרים כלל, ואינו רואה לפני עיניו אלא אמתת מציאותו יתברך לבד, ולכן עיקר עבודת האדם הוא למסור נפשו על עבודת התפילה, ולהתפלל תמיד בכח גדול, ולהרבות מאד בשיחה בינו לבין קונו, לפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ופשיטות גמורה, בלשון שהוא רגיל לדבר בו, שזהו הנקרא "התבודדות", כי תפילה זאת מחבר ומדבק האדם בו יתברך מאד, עד שיוציא אותו מהגלות העמוק שהוא נמצא בו, ויאיר עליו מלך הכבוד באור נערב ונפלא מאד, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בסוף פרשת השבוע (במדבר ד') אל תכריתו את שבט משפחות הקהתי מתוך הלויים, וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו, כגשתם את קדש הקדשים, אהרן ובניו יבואו ושמו אותם איש איש על עבדתו ואל משאו, ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו, ולכאורה צריכין להבין למה על שבט הקהתי שהם נושאי הארון, קדש הקדשים, מוזהרים ביותר אל תכריתו וגו', ולמה גם צריכין להזהיר אותם ולא יבואו לראות כבלע את הקודש וגו', יותר משאר כל הלויים? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה הארון שהוא קדש הקדשים הוא בחינת קדושת המחשבה, שהוא קודש קדשים, ועל ידה עיקר הדביקות וההתחברות אל

השם יתברך, כי המח מחשבה הוא משכן הנשמה, ושם הוא עיקר התגלות השכינה, והנה אלו שרוצים לגשת אל הקודש פנימה, ולשאת עמם את קדושת המחשבה, בוודאי צריכין לזוהר מאד מכל מיני מחשבות של ישות וגיאות, כי על ידי הטיה קטנה מן הדביקות, ועל ידי מחשבה אחת של ישות וגיאות, יכולים לאבד את הכל חס ושלום, שזהו בחינת מיתה ונפילה רחמנא ליצלן, בבחינת (בראשית ל"ו) וימלוך וגו' וימת וגו', שמיד שיש איזה מלוכה וממשלה בלעדי מלכותו יתברך, יש מיתה ונפילה, ונתבטל לגמרי, ולכן דייקא אלו הצדיקים שרוצים לשאת את הארון, שהוא קדושת המחשבה, קודש הקדשים, צריכין להזהירם, אל תכריתו וגו' וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו, זאת הוא האמונה הקדושה, הקמת מלכות דקדושה, וכמובא בתיקונים (תיקון ו') על הפסוק (ויקרא ט"ז) בזאת יבא אהרן אל הקודש, וכן (דברים ל"ג) וזאת הברכה וגו', וכן (תהלים כ"ז) בזאת אני בוטח וגו', כי עיקר ההתחברות והדביקות אל השם יתברך הוא על ידי התפילה שהוא התגלות המלכות דקדושה, בבחינת ואני תפילה כנ"ל, וזהו כגשתם את קדש הקדשים אהרן ובניו יבואו ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו, היינו שהצדיקים שהם מגלים עבודת התפילה בעולם, הם ילמדו את נשמות ישראל איך יזכו למצוא את הנקודה שלהם, ולא יבלבלו עצמם עם מחשבות של אחרים כלל, כי כל מחשבה מאחרים הוא רק מישות וגיאות, כי מיד שאדם דבוק בו יתברך לא איכפת לו מאחרים כלל, וזהו איש איש על עבודתו ואל משאו, היינו שכל אחד ימצא את הנקודה המיוחדת לו, ולא יבואו לראות כבלע את הקדוש ומתו, היינו שלא יכנס בהם מחשבות של ישות וגיאות, כאילו רוצים לבלוע את כל הקדושה לעצמם, וכאילו יש להם מציאות בפני עצמם, שזה יגרום להם מיתה ונפילה חס ושלום, רק יהיו כל כך דביקים באורו יתברך, בקודש הקדשים, עד שלא ירגישו את עצמם כלל, רק ירגישו אמתת מציאותו יתברך לבד, ועל ידי זה לא יהיו נכרתים משורשם העליון רק יחיו חיים נצחיים לעולם ועד, והשם יתברך יזכינו להגיע אל עבודת התפילה וקדושת המחשבה באמת, ונזכה להיות דביקים וקשורים בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת במדבר ה'תשנ"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני דף קצ"ח עיין שם.

והעני הנ"ל עם זוגתו היה רגיל גם מקודם להשגיח עליהם ולתת להם מסת-ידו, ועכשיו, אחר החלום, נתן עליהם השגחה יותר מקדם, אך בכל עת שהיו באים לביתו, העני או אשתו, היו משתנים פניו, ונבהל מפניהם מחמת החלום שזכר, והם העני עם אשתו, היו רגילים לפרקים אצלו, והיו אצלו נכנסים ויוצאים, פעם אחת באתה אצלו אשת העני הנ"ל, ונתן לה מה שנתן ונשתנה צורתו ונבהל ונשתומם מאד שאלה אותו העניה הנ"ל: אבקש מחילה מכבודכם, תגידו לי מה זאת, שבכל עת אשר אנו באים אצלכם, משתנים פניכם מאד? ספר לה כל אותו הענין, שחלם לו כנ"ל, ומאותו היום לבו נוקפו מאד וכו' כנ"ל, השיבה לו: האם היה החלום באותו הלילה פלונית שאמרה לו? השיב לה: הן, ומה בזה? השיבה לו: באותו הלילה חלם לי גם-כן שאני עשירה גדולה, ובאו אנשים לתוך ביתי ועשו פאקין פאקין (חבילות חבילות) ושאלתים: להיכן אתם נושאים? השיבו: אל אותו העני, הינו להבערגיר הנ"ל, שקראוהו עכשיו עני, על כן מה אתה משגיח על חלום, הלא אף אני בחלומי? והוא נבהל ונשתומם עכשיו יותר ויותר, על ששמע עוד את חלומה, שהדבר נראה, שישאו עשירותו ורכושו אצל העני, ודלות של העני ישאו אצלו, ונבהל מאד מאד.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והעני הנ"ל עם זוגתו היה רגיל גם מקודם להשגיח עליהם ולתת להם מסת-ידו, ועכשיו, אחר החלום, נתן עליהם השגחה יותר מקדם, אך בכל עת שהיו באים לביתו, העני או אשתו, היו משתנים פניו, ונבהל מפניהם מחמת החלום שזכר והם העני עם אשתו, היו רגילים לפרקים אצלו, והיו אצלו נכנסים ויוצאים, כי החלום שחלם לו שלוקחין ממנו כל הונו ורכושו, בוודאי לא היה צריך להפחיד אותו כלל, כי מי שהוא עשיר בקדושה, היינו שהוא עשיר בדעתו, ודבוק בו יתברך באמת, אינו מפחד כלל שיקחו ממנו עשירותו, כי מה יכולים לקחת ממנו, הלא הוא מוכן לחלק ולהשפיע מחכמתו ודעתו לכולם, ולא יחסר ממנו שום דבר כלל, בבחינת מה שנאמר אצל

משה ויהושע, (במדבר כ"ז) ונתתה מהודך עליו, כמדליק נר מנר ואין הראשון חסר כלום (במדבר רבה פרשה כ"א ס" ט"ו), אבל כל זמן שעדיין לא הגיע אדם לשלימות הדעת, ועדיין נאחז בו מוחין דקטנות, הוא מפחד אולי יחסר ממנו על ידי שישפיע לאחרים, ולכן היה הבערגיר עדיין מפחד קצת, אבל היה מתגבר על טבעו, והיה משגיח עליהם ביותר, ונותן להם כמיסת ידו, כי בוודאי הבין מרחוק שאין לו לפחד מזה כלל.

פעם אחת באתה אצלו אשת העני הנ"ל, ונתן לה מה שנתן ונשתנה צורתו ונבהל ונשתומם מאד שאלה אותו העניה הנ"ל: אבקש מחילה מכבודכם תגידו לי מה זאת, שנכל עת אשר אנו באים אצלכם, משתנים פניכם מאד? ספר לה כל אותו הענין, שחלם לו כנ"ל, ומאותו היום לבו נוקפו מאד וכו' כנ"ל, השיבה לו: האם היה החלום באותו הלילה פלוגנית שאמרה לו? השיב לה: הן, ומה בזה? השיבה לו: באותו הלילה חלם לי גם-כן שאני עשירה גדולה, ובאו אנשים לתוך ביתי ועשו פאקין פאקין (חבילות חבילות) ושאלתים: להיכן אתם נושאים? השיבו: אל אותו העני, הינו להבערגיר הנ"ל, שקראוהו עכשיו עני, על כן מה אתה משגיח על חלום, הלא אף אני בחלומי? והוא נבהל ונשתומם עכשיו יותר ויותר, על ששמע עוד את חלומה, שהדבר נראה, שישאו עשירותו ורכושו אצל העני, ודלות של העני ישאו אצלו, ונבהל מאד מאד, כי בודאי לפי האמת לאמיתו לא היה לו לפחד כלל מהחלום, כי מי שהוא עשיר ברוחניות ודבוק בו יתברך באמת, יודע היטיב שאי אפשר לקחת זה ממנו כלל, ואדרבה כל מה שירבה לדבר וללמוד עם אחרים, כן יתוסף בו חכמה ושכל, בבחינת (תענית ז.) ומתלמידי יותר מכולן, אבל לפעמים אין האדם בגדלות המוחין, ונדמה לו שיחסר לו על ידי שילמוד עם לאחרים, אבל מראים לו מן השמים שהכל הבל, ומה שילמוד עם אחרים הכל יוחזר אליו, וכמו שחלמה אשת העני כאן, שהיא היתה עשירה, ונשאו העשירות שלה חזרה אל הבערגיר, כי בוודאי כל מה שלומד עם אחרים, סוף כל סוף חוזר אליו, וניתוסף לו על ידי זה חכמה בינה ודעת, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין ק"ה:): בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו, כי מה שייך לקנאות בבן או בתלמיד, בודאי כל אבא וכל רבי רוצה לראות בנו ותלמידו גדול פי אלף יותר ממנו, וההצלחה של הבן והתלמיד זהו ההצלחה שלו, כי הלא ממנו נמשך כל הצלחתו, ואשרי הבן והתלמיד שמכיר באמת מאיפוא קיבל החכמה והדעת שלו, ונזהר מאד בכבוד אביו ובכבוד רבו, כי זהו סימן שקיבל מהם בתכלית השלימות, כי תלמיד הגון צריך למסור נפשו לגלות ולפרסם לימודו רבו לכל העולם, ולא יהיה איכפת לו מכבוד עצמו כלל, וכשתלמיד

מתנהג בצורה כזו, בוודאי זהו עיקר הנחת רוח והתענוג של הרב, והוא מתפאר מאד עם תלמיד כזו, אפילו אם יהיה גדול פי אלף פעמים יותר ממנו, מה שאין כן אם יש לו תלמיד שמקדיח תבשילו ברבים, ומחלל שם רבו חס ושלום, בוודאי אין בזיון ובושה גדולה מזו, ולכן כשחלם לשניהם, הן להעשיר והן להעני, שישאו חבילות חבילות מאחד להשני, אין סימן יותר טוב מזה, כי זה מראה שהעשיר בדעת משפיע כראוי להעני, וגם העני מקבל כראוי וכהגון מהעשיר, וסוף כל סוף יוחזר שפע והדעת אל העשיר בעצמו, ולא יחסר לו שום דבר כלל, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל צדיקים אמיתיים, ונזכה לקבל מהם חכמתם הקדושה, ולגלות לימודם הטוב לכל העולם כולו, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת במדבר ה'תשנ"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ו, המדבר מאמונה ומעבודות קשות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע, שעל-ידי שהעולם הם מקטני אמנה, על-כן הם צריכים לתענית, דהינו עבודות קשות כי בודאי ידוע, שאפשר לעבוד השם יתברך בכל דבר, כי 'אין הקדוש-ברוך-הוא נא בפרוניה עם בריותיו' (עבודה-זרה ג), אך מה שצריכין לפעמים לעבודות קשות, הוא בבחינת מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סנהדרין עד:): 'בשעת שמד אפילו אערקתא דמסאני יהרג ואל יעבר', נמצא שאף שבאמת אין ראוי שיהרג על זה, אך מחמת שהוא שעת שמד, והם מתגברים ורוצים דייקא להעבירו על דת ולהביאו לכפירות, חס ושלום, על-כן הוא מוכרח למסר נפשו אפילו על דבר קל והעבודה-זרה והכפירות הם בבחינת (תהלים קל"ה): "אף אין יש רוח בהם"- שאין בהם שום רוח כלל והקטני-אמנה הם בבחינת "מקצר-רוח", שהוא כמו ממצע, דהינו שאין להם אמונה שלמה, שהיא בחינת מאריך רוחו, כמוכא

במקום אחר (בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קנה), ואף-על-פי-כן אינם כופרים לגמרי, שאין להם שום רוח כלל, רק הם כמו ממצע, ורוחם קצרה בחינת מקצר-רוח וזהו (שמות ו): "מקצר-רוח ומעבדה קשה"-שמחמת שהם בבחינת "קצר-רוח", מחמת שהם קטני אמנה כנ"ל, על-ידי-זה צריכין לעבודות קשות ולתעניתים כנ"ל כמו שבשעת השמד שהיא קלקול אמונה לגמרי, צריכין אפילו למסר נפשם ממש אפילו על דבר קל, כמו-כן כשיש קטנות ופגם באמונה, צריכין לעשות עבודות קשות כנ"ל ויש כמה בחינות בקטני אמונה כי יש אפילו צדיקים שהם קטני אמונה, כמו שדרשו רבותינו, וזכרונם לברכה (סוטה מה:): על פסוק: "כי מי בו ליום קטנות"-מי גרם לצדיקים' וכו', עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה העיקר בזה העולם הוא אמונה, שיזכה אדם לאמונה ברורה ומזוככת בו יתברך, עד שיכיר בידיעה ברורה שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וזה היה כל תכלית יציאת מצרים ושל קבלת התורה, שהם הימים שאנחנו עומדים בהם עכשיו, היינו שיזכו כל הבריות להכיר את כבודו יתברך, ויאמינו בו באמונה ברורה ומזוככת, כי זהו העיקר והיסוד של כל התורה והמצוות, וכמו שכתוב (תהלים קי"ט) כל מצוותיך אמונה, כי בשעה שאדם מקיים אחת ממצוותיו יתברך, הרי הוא מדבק את עצמו באמונה עילאה, כי למה מקיים עכשיו את המצוה הזאת? כגון למשל, למה בימי פסח הוא אוכל מצה ולא חמץ? שהרי הקדוש ברוך הוא צונו על זאת, נמצא שבאותו רגע שמקיים את מצוותו יתברך הוא נכנס בתוך האמונה הקדושה, וכל מה שמקיים יותר מצוות, ומכניס כל מוח מחשבתו בתוך המצוה, ומקיים אותם בשמחה, כן נקבע בתוכו אמונתו יתברך, ונודרך אצלו האמונה עד שרואה אותו בעיניו ממש, וכמו שאמר פעם מוהרנ"ת ז"ל, שאמונה הוא ראשי תיבות, נ'פתחה ה'שמים ו'אראה מ'ראות א'לקים (יחזקאל א'), שזה נאמר אצל יחזקאל הנביא בשעה שנתגלה לפניו כל המרכבה עליונה, כי כפי שאדם מכניס עצמו בתוך האמונה הקדושה, כן נפתח לפניו כל שערי השמים, והוא רואה אלקותו יתברך כמו עיניו ממש.

ולכן עיקר עבודת האדם לקיים את כל מצוות התורה בתמימות ופשיטות גמורה, כמו שנמסרה לנו מחכמינו הקדושים מדור דור, היינו על ידי מה שכתוב בש"ס ובפוסקים, ונקבעה להלכה בשולחן ערוך, ואין מן הצורך להוסיף על זה שום דבר כלל, כי מצות התורה הם שיעורין דאורייתא, ששיער הקדוש ברוך הוא בחכמתו העליונה, שעל ידי שנקיים את המצוות האלו בתמימות ופשיטות, כן נזכה להשיג את האמונה הקדושה ולהתדבק בו באמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), כגון למשל מצות

תפילין, צוה לנו הקדוש ברוך הוא לעשות התפילין מעור בהמה טהורה, ולכתוב הפרשיות על קלף וכו', והנה בוודאי היה יכול אדם לומר, שיותר כבוד לו לעשות תפילין מכסף ומזהב וגם לכתוב הפרשיות על טס של זהב, וזה היה מצוה יפה ונהדרת לפניו יתברך, אבל זה טעות חמור מאד, כי הקדוש ברוך הוא כבר קבע לנו איך המצות צריכין ליראות, ואיך לקיים אותם בדיוק, ומיד שאדם משנה אפילו כי הוא זה מציווי השם יתברך, הרי לא קיים את המצוה כלל, כי כל המוסף גורע, וחלק מהאמונה הוא להאמין שכך צוה לנו הקדוש ברוך הוא ואין לנו מה להוסיף על זה שום דבר כלל, וזה היה הפגם של הנחש הקדמוני שהוסיף על הציווי של השם יתברך, ואמר לאדם וחוה לא לנגוע בעץ הדעת טוב ורע, ועל ידי זה הכשיל אותם לגמרי, ולכן כל מה שאדם מכניס את עצמו בתוך האמונה הקדושה, כבר אינו צריך לסיגופים ועבודות קשות שלא נצטוינו בתורה, רק מחיה ומשמח את עצמו במצוות התורה בתמימות ופשיטות גמור, וחי חיים טובים באמת.

וזהו מה שרביז"ל אומר כאן, שעל ידי שהעולם מקטני אמנה על בן הם צריכים לעבודות קשות, כי אדם שאין לו אמונה ברורה בו יתברך, בוחר לעצמו כל מיני עבודות קשות וסיגופים שונים, וחושב שבזה הוא עובד את השם יתברך, ובאמת אינו עובד אלא את עצמו, כי לא נצטוינו על דברים אלו כלל, כגון למשל אלו שיכינו עצמם לתפילה בכל מיני הכנות, וישתו כמה כוסות קפה, ויעשנו סיגוריות וכו', ואחר כך יתפללו בהתהלכות גדול אחר הצהריים, מי ביקש עבודות כאלו? הלא אין להם שום מקור כלל, צריכין להתפלל בבוקר בכל ההקדם האפשרי, ואם צריכין לצאת לנקביו יוצאים, ואם לא, מתפללים כך ולא חושבים בענין זה יותר, וכבר אמר לנו רביז"ל שהוא שגעון גדול לבלבל את האדם מעבודת התפילה, וגם מזיק לבריאות הגוף (שיחות הר"ן סי' ל'), ופעם אמר מוהר"ן ז"ל שמי שמתפלל בהתהלכות אחר זמן תפילה, נדמה למי שיש לו אתרוג נאה ומהודרת, אבל בחנוכה... כי אין לנו אלא דברי חכמינו הקדושים בש"ס ובשולחן ערוך, ואין אנחנו צריכין להתחכם על זה יותר, ומבע של בני אדם לחפש לעצמם עבודות קשות שאין להם שום מקור, ולזלזל מאד בעבודות פשוטות שהם מצוות גמורות, כגון אכילת ג' סעודות בשבת, שכבר הקדים לנו רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סע' נ"ז) שאכילת שבת כולו קודש, כולו אלקות, והוא מצות עשה מדברי סופרים, ובזהר הקדוש איתא שהשלש סעודות הם יסוד האמונה, ופעם אמר רביז"ל, כבר אומרים לכם "קינדערליך, עסט" (בנים, תאכלו), וגם את זה לא יכולים לקיים, ויש כל מיני תירוצים ואמתלאות למה אינו יכול לאכול סעודה שלישית וכיוצא בו, וגם מביאים כל מיני ראיות והוכחות, ובינתיים מזלזל במצות עשה מדברי סופרים, וגם סעודות

מלוח מלכה, הרי קבעו עליה סימן גמור בשולחן ערוך (אורח חיים סי' ש'), וגם מזה מתחמקים בכל מיני תירוצים, שכבר שבע ואינו יכול לאכול יותר וכו', וכך מאבדים בידים מצוה פשוטה ועבודה שלימה, ובמקום זה מחפשים מצוות אחרות ועבודות קשות, שאין להם שום מקור כלל, ולכן עיקר עבודת האדם להחיות ולשמח את עצמו במצוות התורה כמו שהם, ולהרגיש שמחה עצומה בשעת קיום המצות, ואזי יזכה לכל הסגולות היקרות שיש בתוך כל מצוה ומצוה, כי בודאי חכמינו הקדושים הבטיחו לנו כל מיני הבטחות נוראות על ידי קיום המצות, וכמו שאמרו (מנחות מ"ג): כל שיש לו תפילין בראשו וזרועו וציצית בכגרו ומזוזה בפתחו מובטח לו שלא יחטא, ואם כן איך רואים שיש בני אדם שמקיימין מצוות אלו, ואף על פי כן נכשלים בחטא? אבל עיקר סוד הענין הוא קיום המצוות בשמחה, שישמח ויחיה עצמו כל היום שיש לו מצוות אלו, ולא יהיו מצוות אנשים מלומדה, ואזי בודאי יהיה מובטח שלא יחטא, כי השמחה שישמח תמיד עם מצוותיו יתברך, זה ישמור אותו מכל רע.

וכן מה שמובא בשם האריז"ל, שמי שלא יאכל חמץ כל ימי פסח הקדושים, יהיה מובטח שלא יחטא כל השנה, ורואים כלל נשמות ישראל נוהרים מאד לא לאכול חמץ בפסח, ואף על פי לפעמים נכשלים במה שנכשלים, אבל אילו היו מחיים את עצמם כל השנה, שתהלה לאל לא אכלו חמץ כל ימי פסח הקדושים, בוודאי השמחה והחיות הזוה היה שומר אותם מכל רע, ולא היו יודעים טעם חטא כלל.

ובאמת מצות השבת בעצמה היא שמחה עצומה שאין לה קץ וסוף כלל, היינו עצם הענין שזוכים להיות שומרי שבת, כי כל המשמר שבת כהלכתה אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו (שבת ק"ח:), כי קדושת שבת בעצמה, שזוכים לשבות ולנוח בה, זה מצוה גדולה ועצומה שאין לנו בה מושג כלל, ומספרים על הרה"ק מטשעריץ ז"ל שמאז שזכה לחבר ספר "יקרא דשבתא", שבה הוא מראה איך שכל תורה בליקוטי מוהר"ן מדבר מקדושת שבת, מאז כבר לא היה יכול לישון כל השבת, מרוב דביקות שהרגיש בה, ופעם אמר בדרך צחות, שהלא אנחנו "שומרי שבת" ושומר אסור לו לישון על משמרתו, ואם כן איך אפשר לי לישון בשבת... ואם היה האדם שמח באמת בשבת קודש, היה גם שמח בכל ששת ימי המעשה, כי זהו עיקר העבודה להמשיך את שמחת השבת לששת ימי המעשה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ב'), ואזי יש לאדם פרנסה בשפע גדול, כי ברכת הוי"ה היא תעשיר (משלי י'), זה ברכת השבת (בראשית רבה פרשה י"א סי' א'), וכל ברכאין דלעילא ודלתתא ביומא שביעא תליין (זוהר יתרו פ"ח), נמצא שעל ידי שבת יש לו שפע לכל

השבוע, אבל אם האדם בעצבות ומרה שחורה בשבת, וכל שכן בששת ימי החול חס ושלום, איך יצפה שיהיה לו שפע גדול כל השבוע? הרי הוא מזלזל בעבודה פשוטה של שמחת השבת, ונדמה לו שצריך עבודות קשות וסיגופים שונים, ובינתיים השפע שלו נאבד מבין אצבעותיו, הרי עיקר עבודת האדם להחיות עצמו עם המצוות שהוא זוכה לעשות בכל יום, ולקיים אותם בתמימות ופשיטות גדול, היינו ללמוד הרבה ולהתפלל הרבה, וכמו שפעם התבטא רביז"ל, "אני מאד מקנא במי שיכול לומר הרבה בסידור גדול", כי עיקר היהדות הוא תמימות ופשיטות, ולא לחפש גדולות ונפלאות ממנו, ואזי בוודאי יצליח בכל עניינו.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שדבר זה קצת קשה להסביר לבני אדם, כי אצל ההמון עם "עובד ה'" נקרא מי שעושה עבודות מוזרות בקולות ובצעקות, והוא משונה משאר בני אדם, אבל מי שמקיים את התורה והמצוות בתמימות ופשיטות גמור, אין לו שום חשיבות כלל, אבל זה כמו הסיפור של הבן מלך ובן שפחה שנחלפו שסיפר רביז"ל (סיפורי מעשיות מעשה י"א), שאפילו אלו שידעו מי היה הבן מלך האמיתי ומי היה הבן שפחה, לא היו יכולים לדבר מזה בגלוי, רק "זיי האבין געשושקיט" (הם התלחשו זה לזה), כי אם היו מדברים מזה בגלוי, היו מקבלים מכות, כי לרוב בני אדם קשה להסביר ענין זה, כי אוהבים לראות דבר משונה, ונדמה להם שזה נקרא "עבודת ה'", ובאמת היא טעות חמורה מאד, כי עיקר היהדות הוא רק תמימות ופשיטות גמור, לעשות את רצונו יתברך כפי שכתוב בשולחן ערוך, ולא להוסיף או לגרוע כלל, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ותמיד שש ושמה בקיום מצוותיו יתברך בתמימות ופשיטות גמור, ואז עולמו יראה בחייו, ויחיה חיים טובים ונצחיים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לענינא דיומא, ענינא דחג השבועות בקשר נורא ונפלא מאד, כי בדבר זה באמת תלוי כל קבלת התורה, לקיים את התורה והמצוות בתמימות ופשוטות גמור כמו שהם כתובים בש"ס ובפוסקים, ולבלי להוסיף עליהם או לגרוע מהם כלל, וכמו שכתוב (דברים ד') לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו וגו', ומיד שאדם מקבל את התורה בצורה כזאת, הרי חוזר ונתעורר אצלו הארת מתן תורה ממש, וכמו שמוכח בכתבי האריז"ל, שבכל שנה חוזר ונתעורר כל ההארות של קבלת התורה אצל כל אחד ואחד מישראל, אבל הכל תלוי כפי המקבלים, מי שמכין את עצמו לקבל את התורה בתמימות ופשיטות גמור כמו שהיא כתובה, בלי להוסיף עליה סברות וחומרות מדעת עצמו, אזי יחיה עצמו מאד עם מתן תורתו, וירגיש הארה עצומה כמו בקבלת התורה ממש, אבל

מי שידמה לעצמו כל מיני דימונות של הבל, וכאילו יש לו כל מיני "פטנטים" לקיים את התורה, כי יש לו כל מיני חומרות ועבודת קשות, בוודאי יהיה אצלו כל התורה לעול ולמשא, ולא ירגיש בה שום חיות כלל, וכבר אמר לנו רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד) שעל אלו המחמירין לעצמם חומרות יתירות, עליהם נאמר (ויקרא י"ח) וחי בהם ולא שימות בהם (ויבא פ"ה:), כי הם מרגישים טעם מיתה ממש, כי אצלם הוא כמו שעת השמד, שגם על ערקתא דמאסנא צריכין למסור נפשו, כי אף על פי שלא היה ראוי למסור נפשו על דבר קטן כזה, אבל מחמת שהוא שעת השמד, ורוצים להעביר אותו על הדת ועל האמונה, לכן צריך למסור את נפשו, וכן הוא בעבודת השם יתברך, שאם יש לאדם אמונה פשוטה וברורה בו יתברך, אזי יכול לעבדו יתברך בכל דבר, ואינו צריך עבודות קשות כלל, אבל אם אמונתו חלושה מאד אזי יצטרך למסור נפשו בעבודות קשות כדי לישאר קיים באמונתו, ועל זה נאמר וחי בהם ולא שימות בהם, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומחיה ומשמח את עצמו עם התורה הקדושה בכל יום מחדש ממש, שזהו ענין מצות ספירת העומר שסופרין לפני קבלת התורה, להכניס בתוכינו את חשיבות כל יום ויום, וביותר בחג השבועות הקדוש, הוא מרגיש כאילו ניתנה לו התורה מחדש ממש, וכמו שהיה פעם אצל מוהרנ"ת ז"ל שבשעת פתיחת הארון בחג השבועות, נכנס לתוך התלהבות עצומה, והתחיל לצעוק בהתעוררות גדול, "א נייע תורה, א נייע תורה" (תורה חדשה, תורה חדשה) והוציא את הספר תורה מהארון קודש, והתחיל לרקוד עמה, ואחריו רקדו כל אנ"ש, כמו בשמחת תורה ממש, כי זהו עיקר חג השבועות להרגיש את שמחת התורה מחדש ממש, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו קדושת הימים האלו, ונזכה לקבל את התורה הקדושה בתוכינו על כל השנה כולה, ונהיו דביקים בו יתברך בדביקות אמיתי כל ימי חיינו מעתה ועד עולם אמן ואמן.

